

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Szabó Miklós ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Fekete István jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatal alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Hajdú-Bihar Megyei Bíróságon 9.K.30.063/2009. számon indított és ugyanezen bíróság 2009. december 9-én kelt 9.K.30.063/2009/17. számú jogerős ítéletével befejezett perében az alperes részéről 20. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 9.K.30.063/2009/17. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az első fokú adóhatóság új eljárás keretében, egy eljárásban valamennyi adóra és költségvetési támogatásra kiterjedő bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett a felperesnél, mint az átalakulással megszűnt F. Zs. egyéni vállalkozó jogutódjánál és személyi jövedelemadó adónemben F. Zs. magánszemélynél. A felperes esetében a vizsgálat a 2002 évre, valamint 2003. január 1-től május 13-ig terjedő időszakot érintette. Az egyéni vállalkozás 2002-ben és 2003-ban kifizetéseket teljesített F. Zs. felé, melyet mint vállalkozói jövedelem kivét tartott nyilván, azaz osztaléknak tekintette. Az adóhatóság ezzel szemben a kifizetéseket vállalkozói kivétnek minősítette, és azt a vállalkozás költségei között számolta el. A magánszemély jövedelmeként értékelte és annak adójogi konzekvenciáit levonta. Ennek alapján határozatával a felperes tekintetében 11.584.000 Ft adóhiánynak minősülő pénzügyileg rendezendő adókülönbözetet állapított meg. Az első fokú határozat F. Zs. magánszemély terhére személyi jövedelemadó adónemben állapított meg adókülönbözetet.

Az alperes 1559649036 számú határozatával az első fokú határozatot megváltoztatta, a felperest, mint egyetemes jogutódot 11.483.000 Ft személyi jövedelemadó, egészségbiztosítási alapot megillető járulék és nyugdíjbiztosítási alapot megillető járulék megfizetésére kötelezte. Kötelezte e mellett 5.792.000 Ft adóbírság, 6.158.000 Ft késedelmi pótlék és 3.632.298 Ft mulasztási bírság megfizetésére. F. Zs. magánszemély tekintetében az adókülönbözet összegét 3.560.043 Ft-ban állapította meg. Az alperes is vállalkozó kivétnek minősítette a kifizetéseket azzal, hogy az ellenőrzött időszakban a felperes jogelőd tárgyi eszközt szerzett be, valamint a pénztár és bank nyitó egyenlege sem nyújthatott fedezetet a kifizetéseknek.

A felperes keresetében részben arra hivatkozott, hogy adófizetési kötelezettsége elévült, részben arra, hogy az alperes tévesen minősítette a kifizetéseket vállalkozói kivétnek.

Az első fokú bíróság jogerős ítéletével az alperes határozatát az első fokú határozatra is kiterjedő hatállyal részben, a F. Zs. Kft-re vonatkozó megállapításokat tartalmazó részében hatályon kívül helyezte, és az első fokon eljáró közigazgatási szervet új eljárásra kötelezte. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a per tárgya az alperesi határozatnak a felperest érintő rendelkezéseinek felülvizsgálata volt, a F. Zs. magánszeméllyel kapcsolatos adó-megállapításokat nem vizsgálta. A felperes elévülési kifogására való hivatkozást megalapozatlannak minősítette, mivel a felperes meghatalmazott képviselője a másodfokú határozatot 2008. december 16-án szabályszerűen átvette.

Annak eldöntésére, hogy a kifizetések vállalkozói kivétnek, a vállalkozás előző évi vállalkozói adózott jövedelméből felvett osztaléknak minősíthető-e, a bíróság igazságügyi könyv-, adó- és járulékszakértőt rendelt ki. A kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleményében foglaltakat az első fokú bíróság ítélezésének alapjául elfogadta. Ennek alapján megállapította, a felperes azon hivatkozása, hogy külső forrásokat vont be vállalkozásába, kellően igazolt és alátámasztott. A vállalkozónak nem jövedelméből kellett finanszíroznia a tárgyi eszközvásárlást.

A felperes könyvelésében, számviteli nyilvántartásaiban nem vállalkozói kivétként szerepeltette a kérdéses összegeket. Ezzel kapcsolatban az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a felperesi adózó maga is vállalkozói kivétnek tekintette a meghallgatáson felvett jegyzőkönyv szerint, ugyanis kizárólag vállalkozói jövedelem kivétet értett azon, és nem az adóhatóság által hivatkozott vállalkozó kivétet.

Az első fokú bíróság elfogadta, hogy a vállalkozói jövedelem fogalmát nem lehet azonosítani a pénzeszközök nyilvántartásával és

annak egyenlegével. E körben hivatkozott a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (továbbiakban SZJA tv.) 16. § (4) bekezdésére, 49/A. - 49/C. §-aiban foglaltakra. A vállalkozói jövedelem nem is a banki és pénztári be- és kifizetések pénzeszközeinek különbözete, hiszen a jövedelmet az SZJA tv. 49/A. - 49/C. § előírásai szerint kell megállapítani. A pénzforgalomban megjelennek a jövedelem meghatározásánál be nem számítható bevételek és kiadások is. Az első fokú bíróság utalt arra, hogy bár az alperes a szakértői véleményben rögzített megállapításokat vitatta, sem a szakértő tárgyalásra történő idézését, sem a szakértői vélemény kiegészítését, sem ellenőrző szakértői vélemény beszerzését nem tartotta indokoltnak.

Az első fokú bíróság előírta, hogy az új eljárásban a felperest terhelő adófizetési kötelezettségeket annak figyelembevétele mellett kell megállapítani, hogy a 2002. december 31-én, 2003. február 25-én és 2003. május 12-én felvett pénzüsszegek osztalékból történő kifizetésnek minősülnek.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérve annak hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását. Jogi álláspontja szerint sürgősen volt a szakértő kirendelése, mivel jogkérdésben kellett döntenie. Az első fokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelésével állapította meg. Jogi álláspontja szerint a pénzfelvételeket az alperesi adóhatóság az SZJA tv. 16. § (4) bekezdése alapján jogszerűen minősítette vállalkozói kivétnek.

A felperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az SZJA tv. 16. § (4) bekezdése szerint az egyéni vállalkozónál önálló tevékenységből származó jövedelemnek az egyéni vállalkozói tevékenysége során személyes munkavégzés címén költségként elszámolt összeg minősül (vállalkozói kivét), amellyel szemben költség, költséghányad vagy más levonás nem érvényesíthető. Az SZJA tv. X. Fejezete tartalmazza a vállalkozói személyi jövedelemadó, az átalányadózás és a tételes átalányadózás szabályait. Ezen belül az egyéni vállalkozó adózását (49/A. §) a vállalkozói személyi jövedelemadót (49/B. §) és a vállalkozói osztalékalapot (49/C. §).

Az alperes helyesen utalt arra, hogy szakértő kirendelésére jogkérdésben nincs lehetőség, de a Legfelsőbb Bíróság egyetértett az első fokú bírósággal, hogy a perbeli jogkérdés eldöntéséhez szükséges volt a felperes könyvelési adatainak áttekintése, az abban rögzítettek megvizsgálása, amely már olyan számviteli

ismereteket kívánt meg, amellyel az első fokú bíróság nem rendelkezett. Így indokolt volt a Pp. 177. § (1) bekezdésére figyelemmel a szakértői bizonyítás elrendelése. Az első fokú bíróság a szakvéleményben foglaltakat ítélezésének alapjául elfogadta, a bizonyítékok, értékelések körében a Legfelsőbb Bíróság ezen bizonyítékok felülmérlegelésére nem jogosult.

A Legfelsőbb Bíróság megállapítása szerint az első fokú bíróság a bizonyítékokat nem minősítette kirívóan okszerűtlenül. Az első fokú bíróság arra is helyesen mutatott rá, hogy az alperes bár vitatta a szakvéleményben foglaltakat, de annak kiegészítését, másik szakértő kirendelését az ügyben nem kérte, a szakértői véleményben foglaltakat felülvizsgálati kérelmében sem támadta részleteiben.

A bizonyítékok értékelése alapján a Legfelsőbb Bíróság is arra a megállapításra jutott, hogy az adóhatóság tévesen minősítette a kifizetéseket vállalkozói kivétnek; a felperes könyvelési adatai és az egyéb beszerzett bizonyítékok alapján azt az első fokú bíróság jogszerűen minősítette vállalkozói jövedelem kivétnek.

Mindezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság az első fokú bíróság jogerős ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes alperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes felperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján megillető személyes illetékmentességére figyelemmel és a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2010. május 13.

Dr. Madarász Gabriella sk. tanácselnök, Dr. Hajnal Péter sk. előadó bíró, Dr. Darák Péter sk. bíró